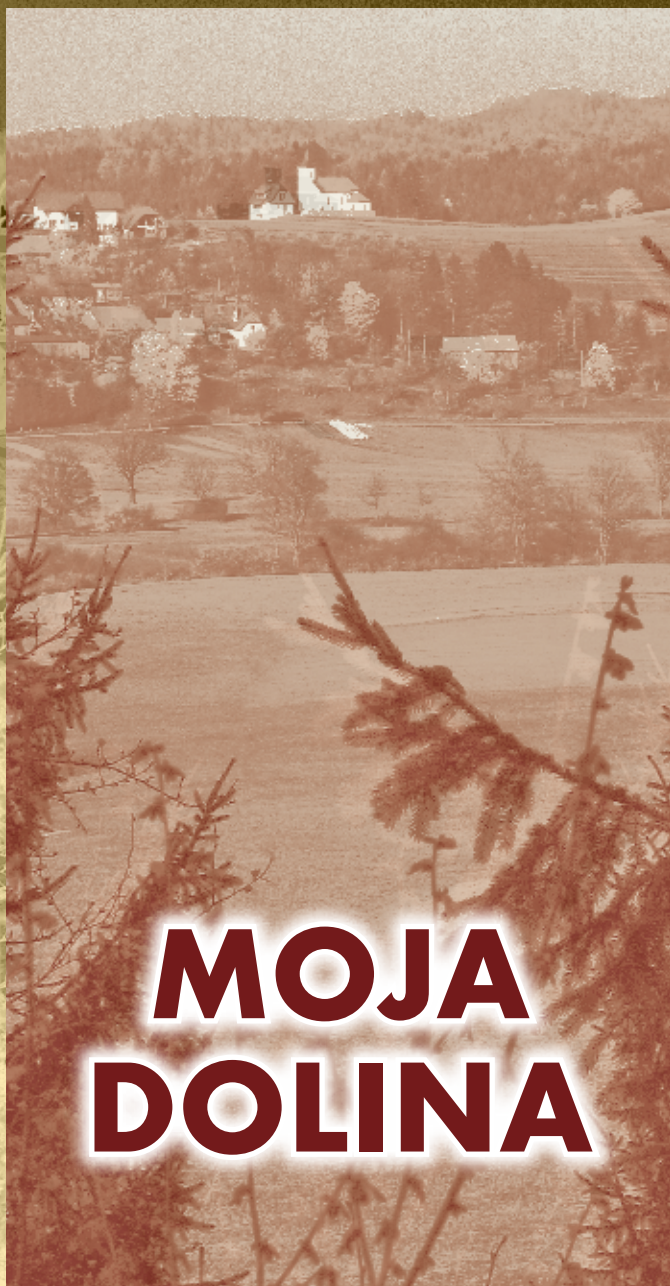

IVAN KOROŠEC

MOJA DOLINA

Ivan Korošec

Moja dolina

Vsem Slovencem,
ki so trpeli nasilje in krivice

DRUŽINA
Ljubljana 2009

Zbirka ČAS IN LJUDJE

Triindvajseta knjiga

Ivan Korošec

MOJA DOLINA

© Družina d. o. o.

Prva izdaja

Fotografije: arhiv Ivana Korošca

Oblikovanje in tehnična ureditev: Robert Debevec

Grafična priprava: Tadej Pirnovar, Družina d.o.o.

Izdala in založila: Družina d.o.o.

Za založbo: Tone Rode

Tiskano v Sloveniji

Naklada: 1500 izvodov

Ljubljana 2009

Vse informacije o knjigah založbe Družina
dobite na internetu: **www.druzina.si**

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-31

KOROŠEC, Ivan, 1924-

Moja dolina : vsem Slovencem, ki so trpeli nasilje in krivice /

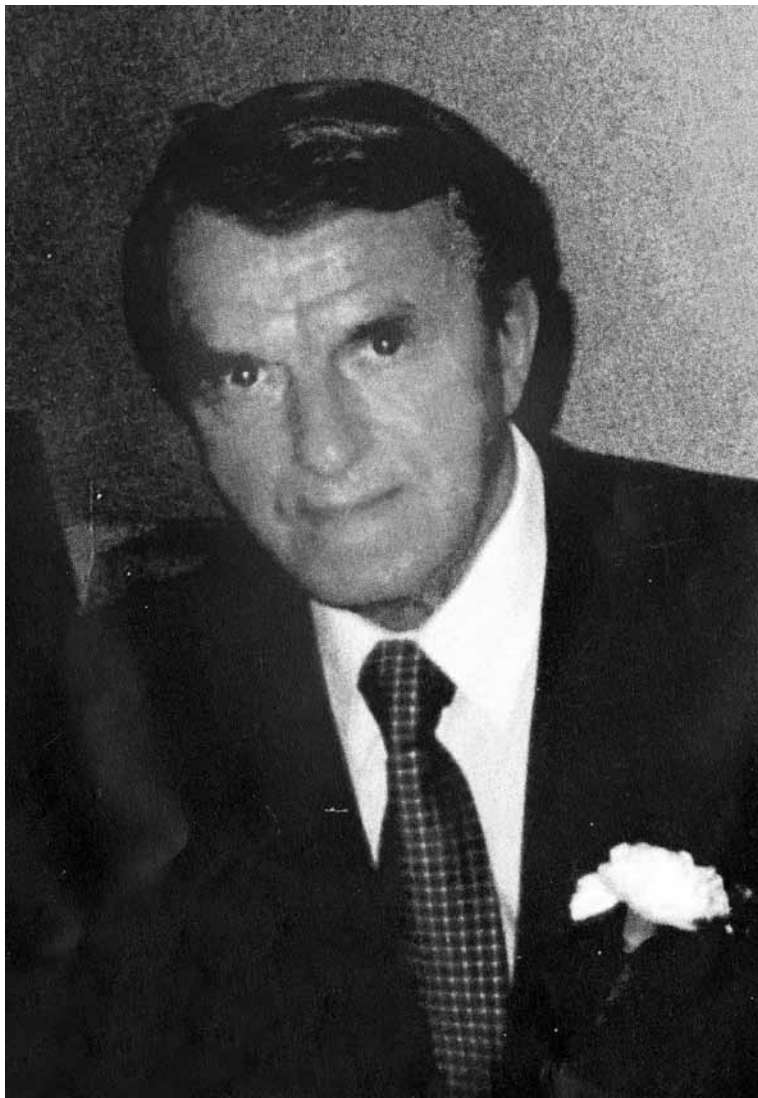
Ivan Korošec ; [fotografije arhiv Ivana Korošca]. - 1. izd. -

Ljubljana : Družina, 2009. - (Zbirka Čas in ljudje ; knj. 23)

ISBN 978-961-222-779-1

247763456

***Včerajšnji okupatorji naroda in komunisti
se bodo borili za »svobodo naroda«.***

Doživetje človeka

Podružna cerkev v Bizoviku

V varstvu sv. Miklavža

Plaho se je oglasil zvon iz line prenovljene vaške kapele, sv. Miklavžu na čast posvečene, v megleno, zgodnje pomladno nedeljsko jutro, kakor da bi se bal prekmalu prebuditi trudne vaščane prijazne vasi, med Golovcem in Strmecem objete. Prej ko so se pretegnili vaščani, je zvon prebudil jato vran, da so se vrešče zagnale iz boršta na griču čez polje tja do Ljubljane. Za Sv. Urhom se je budil nov dan in se prelival v rožnato zarjo, ki je poljubljala rahlo megleno tančico nad zakoličenim poljem.

Že ves teden so delili grajsko zemljo kmetom ob veliki cesti pred vasjo. Odločba cesarice Marije Terezije je bila nezaupnim svobodnim kmetom bolj v strah kot v dar, kajti v tej delitvi so kmetje videli novo vrsto desetine – davke. Vsakemu so dodelili zemlje po številu članov družine. Mulhar, Svetek, Mrkoč, Židan, Pogačar, Kovač, Pezdir, Prenek, Cujnar, Pevc, Brajar, Frkov – tem so je dali za cel grunt. Bilo je veliko pridnih delavnih rok, vendar niso bili veseli tega cesaričinega daru.

Po nedeljski maši so se gospodarji zadržali dalj časa kot po navadi v Kržinovi krčmi in ugibali vse mogoče o novi dunajski postavi.

»N' ti, Karvše, k' s' biv bliz' Dunija, kva pa ti rajtaš?«

Mlajši gospodar Johan Karint, ki se je iz dežele Koroške priženil v vas k Pevcu, ni bil zaskrbljen. Imel je že lepo družino, tri fante in pet deklet pod vrhom ter skrbno ženo.

»Če smo vzdržal' do zdej, boma tud' za vnaprej, če Buh da in naš patron sv. Miklavž.« In »Buh« je dal in Miklavž je požegnal. Pridne roke so ustvarile močne kmetije v Bizaviku.

Bizavik – Splavarji lesa po Ljubljani so še v času izza rimske dobe postavili na griču ob polju skromno kapelo na

Fotograf

V vsaki situaciji je človek poklican k drugačnemu ravnanju. Za vsako situacijo pa je značilna njena enkratnost in edinstvenost.
(V. E. Frankl)

Moj brat Niko je bil v službi pri drogeriji in foto trgovini Hermes na Miklošičevi cesti v mestu. Ker ga je ta posel zanimal, si je oskrbel aparate za razvijanje in kopiranje slik tudi doma.

Ko so Italijani objavili ukaz o nujnosti rabe osebnih izkaznic ter je bil prehod preko bloka otežkočen in nevaren, so se ljudje, celo iz sosednjih vasi, hodili slikat k bratu. Pozneje, ko so Italijani za določeno dobo popolnoma zaprli blok, je brat zaradi službe ostal v Ljubljani.

»Pa bi se ti podstopil slikanja, da bi pomagal ljudem,« me je nagovarjala mama.

»Bi že, mama, vendar tej »umetnosti«, posebno razvitju in kopiranju nisem kos,« sem se branil. A treba je bilo nekako pomagati ljudem, ki niso vedeli ne kod ne kam.

Najprej sem poizkusil slikati mamo in ata, pa nato sosedo, da bi videl, če bi bilo, kaj iz tega.

V »hiši« sem za ozadje pogrnil rjuho na krušno peč. »Klienci« so se usedali na klop pred pečjo z obrazom proti aparatu.

Razvitje filma se mi je posrečilo ob uporabi tekočine, ki jo je že prej zmešal brat. Tudi kopiranje mi je še kar uspelo, kljub moji nevednosti, katere vrste papir naj vzamem za vsak negativ.

Ko sem prestal prvo preizkušnjo, so vsak dan prihajali novi prosilci.

Bilo je nekega mrzlega popoldneva v tisti zimi, ko je k nam prišlo starejše dekle in vprašalo po fotografu. Dejal sem

Slovenska zaveza je tedaj zamudila odločilni zgodovinski moment, da bi postavila na teren svojo ilegalo, ki bi zbirala te pribežnike.

»Še ni ugoden čas, vojna bo še dolga,« je bil odgovor.

Res, vendar komunisti so jih prehiteli in nevarno je bilo, da bodo zavrli prepočasno in preveč previdno demokratično odporniško gibanje.

Tako se je začelo

Ker pa je mrtev Maks Galeti pustil črno listo in naslednika, so partizani iz Police v nedeljo, 17. maja, ugrabili pod Sv. Urhom Mežnarjevega Ivana, Trnavčevega Tončka in Franceta iz Bizovika ter Cankarjevega Milkota in Jakoša – očeta in sina iz Dobrunj. Tonček Jakoš, ki jim je potem ušel, je pripovedoval:

»Šla sva z Janezom (Mežnarjevem Ivanom, op. p.) na »Trnavo« proti hiši mojega strica. Doma sta bili samo teta in sestrična Mimi.

Takoj za nama je vstopil neznan oborožen partizanski terenec in zahteval legitimacije. Janezu, ki legitimacije ni imel s seboj, je nameril na čelo samokres in zavpil: »Kdo si? Kje imaš orožje?« Odgovorila sva mu, da nimava orožja, ker greva k šmarnicam na Sv. Urha.

Oba je partizan nato odgnal v klet, naju postavil k zidu in vpil, naj poveva, kje imamo skrito orožje. Grozil je, da naju bo postrelil, če orožja ne pokaževa. Čez nekaj časa naju je odgnal v sosednjo hišo k Rozmanu, ki je bil »vaški zaščitnik«.

Partizan je Trnavčevo hišo zaklenil, ključ pa spravil v žep.

Ko so otroci videli, da so partizani naju odgnali k sosedu, so šli iskat strica, Trnavčevega očeta Franca Jakoša. Takoj je prišel k Rozmanu in prijeli so še njega. Za njim je pri-

*Prvi v zadnji vrsti na desni je Vinko Mojškerc, poznejši partizan.
V drugi vrsti drugi iz desne je Ivan Pavčič.*

*Polica – Bliska vas – hiša mučenja
bizoviških in dobrunjskih žrtev partizanov*

Padi za svetle yzore
yere in naroda
Bizovik 17. 5. 1942. Dobrunje

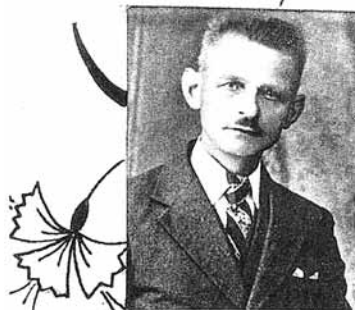
Rycic Jarež
* 8. 8. 1923.

Cankar Milko
* 20. 2. 1921.

Jakov Franc
* 3. 9. 19.

* 8. 10. 1888. oče

AKOŠ J. P.
* 8. 12. 1922. sin

šel iz cerkve Sv. Urha njegov sin Franci z Milkom Cankarjem in Francem Jakošem iz Bizovika. Nato je partizan vseh šest odgnal nazaj k Trnavčevim, kjer smo morali pod stražo odmetavati steljo in drva v lopi. Orožja, ki so ga iskali, seveda ni bilo nikjer. Znova so nas zaprli v kuhinjo pri Rozmanu.

Na partizanova vprašanje: »Si ti Pavčič?« je Janez pogumno pritrdil in malo prebledel. Partizan je obljubil, da nas ne bodo odpeljali, ampak samo legitimirali.

Čez čas je stražar odšel iz kuhinje na posvet. Jaz pa sem ušel skozi kuhinjsko okno. Partizan se je vrnil in rekel, da gredo vsi na zaslišanje.«

Kmalu po polnoči so jih odgnali čez Podmolnik naprej v Podlipoglav, kjer so jih zašliševali o vse mogočem, o beli gardi, sestankih, orožju in jih pretepali. V vsakem so videli nevarnega sovražnika, ki ga je treba iztrebiti.

Okrok pete ure zjutraj so Janeza Pavčiča in Franceta Jakoša zvezali skupaj, Dobrunjčane pa skupaj in jih odgnali na Polico.

V ponedeljek, 18. maja 1942, so ujetnike odgnali v Kadunčevo hišo v Bliski vasi.

Partizan Franc Židan iz Bizovika, ki je bil navzoč, pripoveduje: »V hiši so jih pretepali, kot še nikogar, čeprav sem jih že dosti videl.

Končno so vse obsodili na smrt. Smrtno obsodbo so jim prebrali. Utemeljitev je bila kratka. Vsi so bili obsojeni kot narodni izdajalci, ker so Italijanom izdajali poštene Slovence in ker imajo skrito orožje celo v tabernaklju.

V svoji poslednji želji je Janez prosil, da bi smel še enkrat videti domače, vsaj mamo, potem pa naj naredijo z njim, kar hočejo. Izgledalo je, da bi komandant to dovolil, pa sta partizana iz Bizovika Vinko Mojškerc in Anton Vrbinc to preprečila.«

Okoli dveh popoldne je komandant ukazal zbor. Partizane je vprašal, kdo se prostovoljno javi za izvršitev obsodbe. Takoj so se javili štirje prostovoljci.

Prvi se je javil Vinko Mojškerc, inštalater iz Bizovika. Kot organiziran partijec je bil že atentator na uglednega občinskega odbornika Pogačarja, ki pa delno ni uspel.

Drugi se je javil Anton Vrbinc, mizar, prav tako iz Bizovika ter dva nepoznana.

Obsojence so odgnali daleč proč v Krčmarjev gozd, kjer so jih najprej strašno mučili. Vsi so se morali sleči do spodnjih hlač. Zbadali so jih z noži, pljuvali vanje in jih brcali, da so se zgrudili, pa še niso odnehali.

Če bi bili še pri moči, bi jaz tisti večer zbežal z njimi.«

Židan nadaljuje: »Pod večer so jih odgnali na pobočje, poraščeno z bukovim gozdom. S krampi in lopatami naj bi si izkopali jame, a skoraj niso mogli stati na nogah. Kopal sem jaz pa še drugi stražarji.

V dve plitvi jami so jih pobili s krampi ter jih še premikajoče zasuli.

To je bilo grozno. Tisto noč sem čutil, da se povsod drži kri, tudi mene.«

V ponedeljek zvečer v bizoviški cerkvi pri šmarnicah ni bilo petja. S solzami v očeh so ljudje prihajali v cerkev in spraševali, kje je Janez, mladi organist, in kaj se je zgodilo z njim.

Med šmarničnim branjem je bilo slišati pritajeno ihtenje. Po litanijah so ljudje v solzah zapeli: »Marija pomagaj nam v vojskinem čas.«

Prenehalo je prej tako slovesno pritrkavanje podružničnih zvonov. Celo za binško nedeljo, 24. maja 1942 je šentpeterski župnik Alojzi Košmerlj odsvetoval orgljanje na harmonij. In tako je ostalo do konca tistega maja, samo ljudsko petje.

»Dolgo smo upali, da je Janez še živ,« je pripovedovala njegova sestra Mici. »Soseda Ribičeva Mara (mami sedanje mežnarice, op. p.) je prišla k nam, češ da Janez prosi obleke, ker je v Beli krajini v pisarni ... Tako so nas znali voditi za nos. Šele iz časnikov smo končno razbrali, da je Janez mrtev.«

Narod je prosil, prosila je vas: »Naredite nekaj, da bodo varne vasi, da bodo varna življenja. Da ne bodo nas gnali kakor živino v zakol!«

Toda naroda, vaščanov ni čul nihče, saj nikogar ni bilo ...

Bilo je brezupno stanje, posebno, ko je legal mrak v dolino in je vsak grm skrival sovražnika-komunista.

Družine, posebno prizadete, tiste blizu gozda so pod noč zvale potrebno odejo in obleko in šle prenočevat na Fužine, vas ob Ljubljani, ki je bila znotraj ljubljanskega bloka, zjutraj pa so se vračale domov.

Možje in fantje po vasi so se dogovorili, da ne bodo spali doma, oborožili se bodo in stražili vas.

Partizan France Židan iz Bizovika je stražil mučene žrtve na Polici in po vsem, kar je videl, ni vzdržal več. Ušel je domov, se dolgo skrival pred partizani in Italijani ter se končno javil vaškim stražarjem, ki so se v Bizoviku ustanovili v septembru 1942. Povedal je strašno zgodbo mučenih. Ostal je v vrstah vaških stražarjev in jim pokazal grob nesrečnih žrtev.

Odkop in pogreb dobrunjskih in bizoviških žrtev, marec 1943

Janeza Pavčiča dvigujejo iz zemlje. (MNZS)

Truplo Milka Cankarja dvigujejo. (MNZS)

Celje

Kriki, psovke in razbijanje po vagonih je preglasilo zaprti prostor, da smo samo strmeli drug v drugega. Ko pa so začeli odpirati zapahe, je završalo kot v panju.

Če obstajata groza in strah, ko ti grozi morda sto, tristo rok s koli, palicami, opasači in noži, potem se je to dogajalo v tistih trenutkih.

Zadnje upanje na Palmanovo je utonilo ...

Kurat našega polka, Tone Polda, mi je šepnil: »Odprl se je pekel.«

Drug za drugim smo morali skakati iz vagona. Partizani pa so udarjali in nastavljali noge, da smo padali, vstajali, nekateri pa so obležali v lastni mlaki krvi.

Poganjali so nas v štiri vrste poleg postaje.

Sledili so prizori, katerih se nismo predstavljali niti med revolucijo.

Pred nas se je postavil partizan na konju, s srpom in kladivom v veliki zvezdi na kapi in zavpil: »Podoficirji in oficirji naprej!«

Nastala je tišina pred neurjem.

Naprej je stopil poveljnik bataljona, stotnik Rihard – Ice.

Kakor razdražene čebele so se zapodili vanj partizani, ga zbili na tla, udarjali po njem in ga brcali, med vpitjem in grožnjami.

Potem je izstopilo še nekaj drugih. Ker se je partizanu zdelo premalo, je sam stopil s konja, in šel od vrste do vrste ter določal »oficirje«. Nabral jih je morda kakih štirideset.

Če bi partizani z nami postopali kot umirjen nasprotnik, si upam trditi, da bi se večina častnikov javilo s ponosom. Za take orgije, kot smo jih gledali, pa nismo bili prostovoljci.

movja in korenin. Strelji in kriki so ugašali za nama.

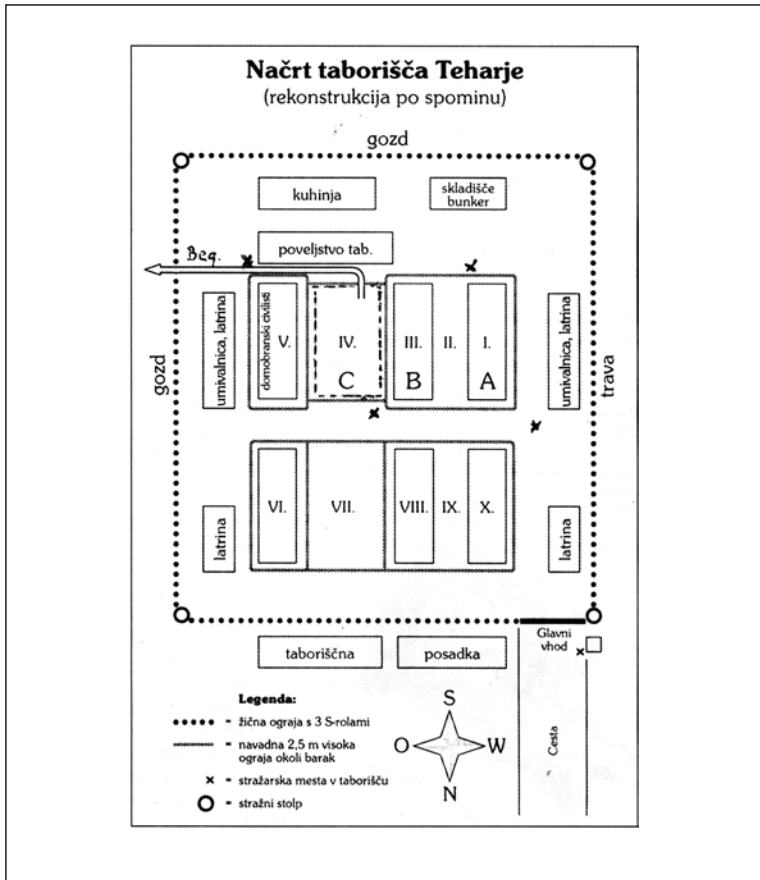
Neka nevidna sila je naju gnala naprej in ena sama misel je vodila naju: Naprej, ven iz ječe!

Padala sva, lovila sapo in drvela v ČUDEŽ. Spotoma sva smukala in požirala mlado listje, lubje, cvetove, ob nenasitni praznini, ki je živalsko hlatala.

»Ne more biti res. Saj ni res, « sva zrla drug v drugega.

»Čudež, čudež, čudež, Tone!«

»O, Bog, kako si dober! Tvoje ime bodi posvečeno!«

Slovo od Evrope

Bili so nasilno iztrgani iz tal in nič več ne bodo mogli pogonati novih korenin v domači zemlji.

(Erich Maria Remarque)

Ko so začeli odhajati mladi fantje in dekleta v Kanado, so se naše vrste redčile. Tudi v šoli se je poznalo. Nadomestiti sem moral šolskega pevovodjo Aleša, dokler nismo tudi mi odšli preko Bremena, Turina, Gruljaska v Genovo, na ameriško vojaško ladjo General Black, 5. januarja 1949 za Argentino.

Težko je bilo slovo od Evrope, za marsikoga za vedno. Šestnajst dni smo bili na ladji, ki je samo enkrat pristala in sicer na Kapverdskih otokih. Zbogom, domovina!

Na ladji smo moški morali delati: barvati ladjo ali biti za natajarja. Jaz sem izbral to zadnje.

Ladja ni bila velika, to smo čutili na ekvatorju, ko nas je premetavalo, kot bi bili v čolnu, in so valovi pluskali na palubo.

Končno smo zagledali na horizontu Buenos Aires.

Veliko tuje mesto s tujo govorico.

Ladja je obstala daleč pred obalo. Pregledali so naše potne liste. Potem sta prišla dva vlačilca in nas vlekla v pristanišče. »Bienvenidos hermanos Italianos«, so pozdravljali veliki lepaki z lastovkami. Nismo vedeli, ali je za nas, ker mislijo, da smo Italijani, ali pa je bila dobrodošlica italijanskim emigrantom.

Pristali smo v Emigrant hotelu. Tedaj sem prvič videl prave Indijance, rdečkožce, širokih ličnih kosti in gladkih, črnih las.

Ko so se prepirali med seboj, Bog ve, zakaj, je eden naših šel mednje, da bi jih pomiril - kako, je seveda vprašanje - pa skočili nanj in ga začeli klofutati. Komaj je ubežal.

V emigrant hotelu smo ostali deset dni, nakar smo dobili deset pesov in morali zapustiti hotel. V teh desetih dneh si je moral vsak preskrbeti skromno stanovanje. Za delo ni bilo problema, bila pa je stanovanjska stiska.

Pred nami je prišla že ladja »Santa Cruz«, polna naših emigrantov. Ti so bili že v vsem poučeni. Posebno za delo so nam svetovali, da naj rečemo, da sem »oficial ali vsaj medio-oficial«- pomočnik ali vsaj pol pomočnik.

Ker sem delal v Avstriji v tovarni pohištv, sem res mislil, da sem vsaj medio-oficial mizar.

Neko jutro sem bral oglas, da rabijo v neki mizarški delavnici medio oficiala in maquinista (delavca na stroju). Ker je bilo blizu hotela, sem šel in se predstavil. Sprejel me je gospodar, pokazal veliko delavnico z več stroji in izdelavo provenzal – pohištv.

Rekel mi je, da naj kar ostanem in poženem stroj za glajenje lesa.

Kako naj ga poženem, ko pa ga še nikoli nisem videl?

Izgovoril sem se, da moram v emigrant hotel, da me ne bodo čakali, in da jutri pridem in nastopim službo.

Hitro sem odšel in se zgubil za voglom.

»Fant, mizar že nisi,« sem si dopovedal. »Ja, kaj pa sem, pravzaprav?«

»Nič nisi, navaden tovarniški delavec si.«

Kar iz nič je prišlo kruto spoznanje, da bo treba spet začeti znova, kakor v taborišču. Vse preteklo je končano. Imel sem že 24 let. Vsi napori preteklosti tu ne veljajo. Vendar imel sem silno voljo, da spet postanem aktivna oseba in ta volja, mi je dajala življenjske zagnanosti.

Namesto domov – v daljni tuji svet. Teško je bilo slovo.

Strežniki na ladji General Black za Argentino

Curriculum

Čas nezadržno tone v zgodovino in nas neusmiljeno spominja na težka dejanja, ki so se sicer v normalnem času nam zdela nemogoča. Prav gotovo je to primer lic. Ivana Korošca.

V župniji pri Sv. Petru v Ljubljani hranijo krstni list, ki pravi, da je bil Ivan rojen 17. junija 1924, doma iz podružnice v Bizoviku, ki je danes vzhodni del Ljubljane. Življenjsko pot preizkušenj, kakršne je mogla prestatati samo žrtvovana generacija slovenskega naroda, da v njeni luči kaže pravo pot slovenskih svobodnjakov.

Eden izmed najbolj nazornih kažipotov te naše usodnosti je zatrdno naš predsednik Tabora lic. Ivan Korošec, prvoborec na okopih slovenskega poštenja, hraber borec, častnik, rešenec tistih groznih junijskih dneh leta 1945, ko je s skupino sotrpinov, prav iz sredine rdečega pekla, taborišča groze, mučenj in smrti, ki se jim je režala z bodeče žice in cevi brzostrelk, prijurišal nazaj v življenje ...

Če med minulo vojno na Slovenskem ne bi bilo komunistične revolucije, bi življenjska pot Ivana bila kar idilična.

Ko pa je nad našo domovino zavihtela bič boljševiska pošast, je tudi Ivana nagnala na pota, kakršnjih bi se ne mogel predstavljati niti v morečih sanjah.

Komaj je dopolnil 17 let, ko je 1. decembra 1941 s sošolci pripravil protest proti fašistom in se nato odločil, da gre v hribe. Ko so partizani 17. maja 1942 ugrabili Ivanovega najboljšega prijatelja, učiteljiščnika Janeza Pavčiča, je spoznal, da je prišel čas. V gozdu nad hišo se je zbirala Nacionalna ilegala in ga povabila zraven. Stekel je domov, odkopal jugoslovansko puško in postal je vojak.

To je bil pozneje tisti sloviti "Štajerski bataljon", čigar nastanek in nastop je Ivan ohranil za zgodovino s svojo knjigo

Kazalo

V varstvu sv. Miklavža	9
Vojska	12
Na vrtni gredi	13
Ivanček	17
Punčka naj bo	18
Brezskrbna mladost	20
Vaške perice	23
Podkopav	25
Šola	29
Otroška razposajenost	31
Križev pot	32
Tončka	36
Zima	39
Ministrant	40
Križarji	43
Teater	45
Ljubljana	47
Stara mama	48
Zlata poroka	53
Skušnjava	54
Perica	56
V Ljubljano v šolo	57
Potepanje	63
Perica, nimam drobiža	67
Dobra gospa	70
SKD – Durmitor	72
Velika planina	74
Gozd	78
Pomoč stari mami	79
Mala matura	82
Zidarski delavec	83

Težavno delo	86
V zraku je visela vojna	91
Sanitetni tečaj.	95
Četniki.	98
Fotograf.	103
Pritisk okupatorja.	107
Protest v šoli	107
Slovenska zaveza	112
NOB.	114
OF.	117
Ing. Fanuš Emmer	118
Prvi maj 1942.	120
Duhovi se ločijo.	125
Zločin	127
Revolucija.	129
Tako se je začelo	131
Nacionalna ilegala	139
Srečanje s partizani	147
Partizanski napad	150
Razočaranje.	152
Skozi Belo krajino	152
Gorjanci	153
Štajerski bataljon..	156
Irena.	161
Šentruperski fantje..	165
Iz Ireninega pisma	169
Zajčji vrh	170
Borba na Dolžu.	172
Borba pri Prečni	174
Noč za Krko.	176
Borba na Krki	199
Dobrivoj Vasiljevič – Iztok	204
Boj na Blečjem vrhu	209

Gracarjev turn	211
Partizanski napad na Suhor.. .. .	214
Pleterje – borba v samostanu	215
»Kakor jagode na rožnem vencu«	220
»Sprava«	221
Biološka in duhovna praznina	225
Vaške straže	227
Anica	231
8. september 1943 – razgaljena kolaboracija	
partizanov z Lahi	234
Grčarice	237
Turjak	245
Patrulja	252
Borba na sv. Urhu	259
Borba na Lisičjem	261
Ponovno ponesrečen napad	263
Slovensko domobranstvo	264
Smrt Dežmana	266
II. udarni bataljon	267
Glina	270
Fata morgana	273
Pomlad 1945	283
Ranjenci	284
Tržič	294
Vetrinje	296
Usodno pismo	298
Kupčija	301
V »Palmanovo«	303
Pliberk	312
Celje	315
Teharje	317
Odhod vaških stražarjev	320
Peščeno dvorišče	321

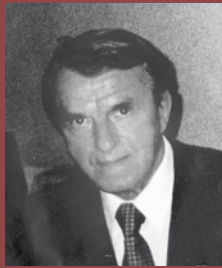

Manj strašna noč je v črne zemlje krili	323
I. polk	326
Bunker	327
Otroci	332
Tudi njihove korenine bomo izruvali	335
Odvažanja	336
Zlata zveza	338
Pesem	344
Ave Marija	346
Noč v Teharjah	348
Misel na domače	349
Preživetje	350
Misel na beg	353
»Danes je zadnja priložnost«	357
»Pastir« Tone	359
»Nocoj«	361
Udar	361
Zadnji domobranski juriš	366
Vogljajna	367
Kam?	370
Drobna lučka	372
Savinja	373
Tu gori so dobri ljudje	375
Ponovni beg	378
Sam	379
»Na, pa beži«	382
Zadnje ovire	385
Domača hiša	388
Šentvid – Škofovi zavodi	392
V skrivališču	395
Znova na pot	397
Čez mejo	398
Taborišče	403

Zbirka ČAS IN LJUDJE

1. Jožko Kragelj: MOJE CELICE
2. Maksimilijan Ocepek: »DNI PREMIŠLJA, KI SO BILI ...«
3. Karel Wolbang – Jožef Kočar: REKVIEM ZA ORGANISTA
4. Alojz Žagar: V KOVAČNICI ŽIVLJENJA
5. Zdravko Bahor: LETA PREIZKUŠENJ
6. Franček Smole: ZAUSTAVLJENI DAVID
- 6 A. Melhior Golob: ZDRAVA PAMET, MOČNA VERA
7. Bogdan Kolar: V GOSPODA ZAUPAM
8. Marko Kremžar: MED SMRTJO IN ŽIVLJENJEM
9. Zdenko Lovše: NE JAZ, AMPAK BOG
10. Anton Strle – Tine Pleško: OSMOŠOLEC IZ VODAL
11. Ivan Lavrih: V PRIMEŽU REVOLUCIJE
12. Pierre Blet, D. J.: PIJ XII. IN DRUGA SVETOVNA VOJNA
13. Ivan Merlak: ZA CERKEV IN NAROD
14. Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA
15. Stanko Kapš: V IMENU LJUDSTVA
16. Franc Hrastelj: NJEGOVA POT
17. Janez Zdešar: SPOMINI NA TEŽKE DNI
18. Franc Cerar: OD PARTIZANA DO ZLATOMAŠNIKA
19. Lojze Kozar ml.: MUČENEC OB MURI
20. Vinko Šega: DANO TISTO URO
21. Marko Kremžar: ČASI TESNOBE IN UPANJA
22. Jelka Dolinar: BRAZDE MOJEGA ŽIVLJENJA
23. Ivan Korošec: MOJA DOLINA

Ivan Korošec (1924) je zaradi svojega pričevanja in vsestranskega življenjskega dela ena od osrednjih osebnosti slovenskega povojnega izseljenstva. Vržen je bil, kot mnogi drugi njegove generacije, v zgodovinski vrtinec, ki ga ni zmel, temveč ga je še bolj utrdil. Božja roka ga je vodila od začetka upora, ko je bil v prvi nacionalni ilegali, in nato kot domobranca vse do tragičnega konca. Mladost, ljubezen, zlasti pa odpor proti poniževanju so bili vzrok njegovega kljubovanja usodi. Preživel je Teharje – ni bil zrel za mučeniško smrt. Čutil je, da ga je Bog rešil z nalogo, da priča o resnici hrabrih slovenskih fantov, ki so bili s prevaro prodani in so umirali v breznih, jamah in rudniških jaških. Skupaj z ostalimi begunci je v Argentini pomagal graditi košček Slovenije, ki utripa v svetu. Dočakal je uresničitev tisočletnega slovenskega sna – svobodna Slovenija. Vrnil se je v domovino, kjer v ustvarjanju uživa njene lepote.

ZALOŽBA
DRUŽINA

25,00 EUR